

Kliniklerde Çalışan Dil ve Konuşma Terapistlerinin Teleterapi Kullanımı *Use of Teletherapy by Speech and Language Therapists Working in Clinics*

Mete Orçun Bayrakdar¹, Mümüne Merve Parlak², Özgür Bozdağ¹, Nesrin Balcı¹

¹Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Dil ve Konuşma Terapisi Bölümü, Ankara, Türkiye

¹Ankara Yıldırım Beyazıt University, Faculty of Health Sciences, Department of Language and Speech Therapy, Ankara, Türkiye

²Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Fakültesi, Dil ve Konuşma Terapisi Bölümü, Ankara, Türkiye

²Ankara Yıldırım Beyazıt University, Faculty of Health Sciences, Department of Language and Speech Therapy, Ankara, Türkiye

ÖZ

Giriş: Günümüzde dijital sağlık uygulamalarının hızla yaygınlaşması, dil ve konuşma terapisi alanında da yeni uygulama biçimlerinin ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktadır. Bu bağlamda, dil ve konuşma terapisi hizmetlerinin dijital ortamda sunulmasına olanak tanıyan teleterapi yöntemi giderek daha fazla kullanılmaktadır. Teleterapi, yüz yüze terapi uygulamalarının mümkün olmadığı durumlarda önemli bir alternatif olarak değerlendirilmektedir. Bu çalışmada, dil ve konuşma terapistlerinin (DKT) teleterapi sürecinde kullandıkları materyal tercihlerini; teleterapinin klinik etkililiğine dair algılarını ve uygulama sıklıklarını incelemek amaçlanmaktadır.

Materyal ve Metodlar: Çalışma, yaş ortalaması $25,58 \pm 1,14$ olan 31 DKT (14 erkek, 17 kadın) ile yürütülmüştür. Katılımcılara Google Forms aracılığıyla, onay sorusu hariç 33 soruluk bir anket uygulanmıştır. Anket soruları DKT'lerin teleterapi uygulama sıklıkları ve karşılaşılan çeşitli durumları incelemeye yönelik olarak araştırmacılar tarafından hazırlanmıştır.

Bulgular: Katılımcıların %67,7'si (n=21) haftada hiç teleterapi seansı yürütmediğini belirtmiştir. Katılımcıların %54,8'i (n=17) teleterapi için materyalleri genellikle internet üzerinden temin ettiğini ve %67,7'si (n=21), kurumlarının teleterapiye yönelik altyapı desteği sunmadığını bildirmiştir. Teleterapinin yüz yüze terapiye kıyasla daha düşük klinik etkililiğe sahip olduğunu düşünenlerin oranı %87,1 (n=27) olup; %77,4'ü (n=24) kullanılan materyallerin terapötik etkililiğini yetersiz bulmuştur. Katılımcıların %67,7'si (n=21) teleterapi hakkında hizmet içi eğitimlere katılmaya istekli olduğunu ifade etmiştir.

Tartışma: Bu çalışmada DKT'lerin teleterapiyi sınırlı kullandığı, nadiren dijital materyal ürettiği ve altyapı eksiklikleri yaşadığı belirlenmiştir. Katılımcılar, teleterapiyi yüz yüze terapiden daha az etkili ve materyalleri yetersiz bulmuştur. Ancak katılımcı DKT'ler hizmet içi eğitime yönelik yüksek istek, gelişime açıklık göstermektedir.

Sonuç: Teleterapinin etkili bir yöntem hâline gelebilmesi için teknik altyapı, materyal geliştirme eğitim olanaklarının güçlendirilmesi gereklidir.

Anahtar Sözcükler: Teleterapi, dil ve konuşma terapisi, online terapi, sağlık teknolojileri

ABSTRACT

Introduction: The rapid spread of digital health applications today has paved the way for new forms of application in the field of speech and language therapy. In this context, teletherapy, which enables speech and language therapy services to be provided in a digital environment, is increasingly being used. Teletherapy is considered an important alternative when face-to-face therapy is not feasible. This study aims to examine speech-language pathologists' (SLPs) material preferences in the teletherapy process, their perceptions of the clinical effectiveness of teletherapy, and the frequency of its application.

Material and Methods: The study was conducted with 31 SLPs (14 men, 17 women) with an average age of $25,58 \pm 1,14$. Participants were given a 33-question survey via Google Forms, excluding the confirmation question. The survey questions were prepared by the researchers to examine the frequency of teletherapy applications by SLPs and the various situations they encountered.

Results: 67,7% of participants (n=21) stated that they did not conduct any teletherapy sessions per week. 54,8% of participants (n=17) stated that they usually obtained materials for teletherapy via the internet, and 67,7% (n=21) reported that their institutions did not provide infrastructure support for teletherapy. The percentage of those who believed that teletherapy was less clinically effective than face-to-face therapy was 87,1% (n=27), and 77,4% (n=24) found the therapeutic effectiveness of the materials used to be insufficient. 67,7% of participants (n=21) expressed willingness to participate in in-service training on teletherapy.

Discussion: This study found that SLPs used teletherapy to a limited extent, rarely produced digital materials, and experienced infrastructure deficiencies. Participants found teletherapy to be less effective than face-to-face therapy and the materials to be inadequate. However, participating SLPs demonstrated a high level of interest in inservice training and openness to development.

Conclusion: In this context, strengthening technical infrastructure, material development, and training opportunities is necessary for teletherapy to become an effective method.

Keywords: Teletherapy, speech and language therapy, online therapy, health technologies

Cite this article as: Bayrakdar MO, Parlak MM, Bozdağ Ö, Balcı N. Kliniklerde Çalışan Dil ve Konuşma Terapistlerinin Teleterapi Kullanımı. YIU Sağlık Bil Derg 2025; Ek1:22–22.
<https://doi.org/10.51261/yiu.2025.1751285>